

לך לך
למדבר



לך לך למדבר
סטודיו שיתופי | ספר אמן

יולי 2024
ספר אמן קבוצתי הרואה אור לרגל תערוכת סטודיו שיתופי במרכז
לאמנות דיגיטלית, חולון
Go Forth to the Desert
studio & co. | Group artist book

אמנים: נעמי יואלי, כנרת חיה מקס, הדס עפרת, הילה פלשקס,
טליה קינן, גיא שרף, ג'וזף שפרינצק, דניאל קיצ'לס
אוצר: אודי אדלמן
מפיקה: ליילה רוז ברי
עיצוב גרפי והפקת קטלוג: הילה פלשקס
עריכה: הדס עפרת, נעמי יואלי, ג'וזף שפרינצק
הדפסה: א.ג. הדפסות בע"מ
המרכז לאמנות דיגיטלית, חולון



לך לך למדבר

סטודיו שיתופי | ספר אמן

כנרת	חיה	מקס
נעמי		יואלי
הדס	עפרת	
הילה	פלשקס	
טליה	קינן	
דניאל	קיצ'לס	
ג'וזף	שפרינצק	
גיא	שרף	

אוצר | אודי אדלמן



שהחול יזלוג מבין האצבעות

אודי אדלמן

כשהם מתבוננים זה בזה, חוקרים זה עם זה, ומגיבים זה לזה. חלק מהעבודות התפתחו כיצירה משותפת וחלק כמצע להמשך השיחה המתגלגלת בין האנשים למקום. גוף העבודה נוצר בסדרת מפגשים תקופתיים ובמהלכים של שהייה רצופה של יממה במרכז, לעיתים בפגישה עם תושבים מזדמנים במתחם, ולעיתים דרך תחושת הסביבה המרוקנת. הסיכום הנוכחי, שהתכנס בתערוכה זו, הוא למעשה הקפאה כמעט שרירותית של רגעים המתייצבים כעבודות שמתייחסות לחלל הריק והמלא הסובב אותם. הנוכחות הממושכת של חברי סטודיו שיתופי במרכז לאמנות דיגיטלית בשכונת ג'סי כהן, על גבול האיילון, התפתחה לעיסוק בסביבה האורבנית שהיא מקומית ומופשטת ממקום בעת ובעונה אחת, ובחוויה המדומיינת של מרחבי המדבר בתוככי העיר, של קצוות העיר ושל המפגש שלהם עם סביבות אחרות. השהות הפרטים והקבוצתית בסביבה הלא מוכרת חוללה התבוננות ותגובה המתפתחת לאורך זמן. בעבודות השונות, החוויה העירונית מתגלה כחווייה של שיטוט וכיצירת שפה חדשה של נוכחות ארעית, של התפקחות מאשליה, של הקלעות למקום ולסביבה הנחשפים במפגש הבלתי אמצעי עמם. הזהות של הפרטים ושל הקבוצה מתגלה דרך השהות הפיזית והמפגש עם המבנים והאדמה, עם ההיסטוריה הלוקאלית והלאומית ועם האפשרות של הפעולה המשותפת עצמה. ההזמנה לצופה היא לחוות את המרחב דרך שעון החול התקוע מחוץ לזמן, להרגיש את החול הנשפך בעודו נותר תלוי באוויר.

המרכז לאמנות דיגיטלית נדד למשכנו הנוכחי בשכונת ג'סי כהן בשנת 2012. המעבר, בהובלתו של אייל דנון המנהל הקודם של המרכז, היה מהלך דרמטי שהתבהר במלוא משמעותו רק כעבור כמה שנים. במהלך זה, פעולת מרכז האמנות התנסחה ביחס לסביבתו החדשה דרך המפגש עם השכונה, עם שותפים חדשים וישנים ודרך למידה והתנסות של מוסדות דומים בעולם. בשנים הללו התפתחה סדרת פרויקטים ששאפה ליצור מרחב של משמעות הדדית למרכז ולקהילות החיות בשכונה, מקום שלא רק ייתן שירותים לקהלים הללו אלא יהווה מקום לפעולה של התושבים עצמם. בין סדרת הפעולות וההתרחשויות היו שהצליחו והפכו לבסיס ממושך של מפגש, והיו שעבדו חלקית, השתנו תוך כדי פעולה, או התחלפו בפעולות אחרות. כך או כך, צורת הפעולה העקרונית במרכז התגבשה לתשתית נוכחת ומתמשכת וליצירת רצף בין התרחשויות שונות עבור קהלים שונים, חלקן מינוריות ורגעיות וחלקן ממושכות ובעלות משקל רב. תקופות משבריות בשנים האחרונות, קורונה ומלחמות, לא הקלו על הקשר ודרשו שינוי והתאמה מתמדת, אך נשמר בו ההיגיון היסודי של יצירת תשתית למגוון רחב ושונה של פעולה עם הקהילה. זהו גם הבסיס הרעיוני שזימן את קבוצת "סטודיו שיתופי" לפעולה במרכז. החל משנת 2022, חברי סטודיו שיתופי מתארחים במרכז ומפתחים פעולות ותגובות לחלל האולם במרכז. אלו פעולות שחוקרות את המתחם ואת החוויה הסביבתית שלו. הפעולות שיצרו המשתתפים נבנו הדדית ומעגלית

מהסטודיו הפרטי אל הסטודיו השיתופי

הדס עפרת

סטודיו שיתופי הוקם בשנת 2019 כפלטפורמה למחקר יצירה, המאפשרת קיום קבוצתי ואישי של תהליכי עבודה בהשראה של חלל, פרוגרמה או זיכרון ביוגרפי תלוי מקום. הקבוצה רואה את הפעולה המשותפת ואת עקרון השיתופיות לא כאמצעי להשגת מטרה אלא כקו מנחה המגדיר את פעולתה ובעקרון רלוונטי לתקופה זו. היציאה מהסטודיו הפרטי מעלה לדיון את מקומם ותפקידם של אמנים עכשוויים יוצרים עצמאיים, את הדמוקרטיזציה של תהליכי יצירה וביקורת, ומעל לכל את הצורך לנקוט עמדה ביחס למרחב שבין הפרטי והציבורי. יציאה מהסטודיו, מהמרחב האוטונומי, המקודש, מהדימוי הרומנטי של האמן בסדנת העבודה שלו אל מרחב פעולה שיתופי, מעוררת תגובה למקום ולסיטואציה הבין-אישית שמתרחשת בו. הסטודיו השיתופי הוא מרחב של שית, ולא בהכרח של יצירה משותפת. הוא מפר את הבדידות המסורתית של האמן מתוך החלטה מודעת להיחשף לתהליכי חשיבה, טיטוט, חומרים לא מעובדים, ולהגיב למציאות המתדפקת משני צידי השער, מבחוץ ומבפנים. אמני סטודיו שיתופי מגיעים מתחומי אמנות שונים במגעד גילאים מגוון: **כנרת חיה מקס** - פעולה חיה, **נעמי יואלי** - אמנית מופע, **הדס עפרת** - פרפורמנס והצבות מדיה, **הילה פלשקס** - אמנית רב-תחומית, **טליה קינן** - אמנית חזותית, **דניאל קיצ'לס** - מוזיקאי ואמן וידאו, **ג'וזף שפרינצק** - אמן קול, **גיא שרף** - מוזיקאי.



מקום ודרך

שהות (residency) היא תחליף מועדף לקביעות ולבעלות על חלל עבודה. גישה זו יוצרת הערכות תגובה למצבים משתנים, מניעה לפעולה. בהיעדר מקום של קבע, מתמקדת התודעה הקולקטיבית של חברי הקבוצה בִּדְרָךְ. כשאדם יוצא למסע הוא חייב לכלכל את צעדיו, להיות מודע לתנאי השטח ולמגבלות הדרך, לאתר את פוטנציאל השהייה במרחב פתוח בחללים סגורים, להבנות כל פעם מחדש את הקשרים שהוא יוצר עם המקום שבו הוא שוהה

ועם המארח או הדיירים המקומיים. כך מתפתחת כלכלה המושתתת על עצמאות ושיתוף ללא יצירת תלות.

הקבוצה מתארכת כל פעם למשך תקופה מוגבלת במרכז אמנות אחר, לומדת את המרחב הפיזי, החברתי והתרבותי שבתוכו וביחס אליו היא פועלת. כך, במסגרת שהות הקבוצה בבית ברגמן הממוקם במתחם מוזיאון ישראל, האמנים נברו בתיקי הארכיון של המוזיאון כמו גם במגירות הפרטיות בביתה של שרלוט ברגמן, ושלו מהן צילומים, יומנים ומזכרות. בית ברגמן הוא דוגמה יוצאת דופן לבית שבמשך שלושה עשורים תיפקד כמוזיאון חי – יצור כלאיים של בית פרטי, אספנית אמנות מודרנית ואוסף פרטי שנכלעו בהדרגה לתוך קרבו של המוזיאון. המתח בין הפרטי והציבורי חייב התייחסות. היצירה המשותפת בית ברגמן: "A Gallery Walk" (בשיתוף פסטיבל ישראל, ספטמבר 2020) הייתה מעין תערוכה פרפורמטיבית. בהיותה תלוית מקום וזמן היא הונחתה על-ידי דמותה השאולה של אנדראה פרייזר (Fraser) שהתחזתה למדריכת מבקרים מוזיאון פילדלפיה לאמנות בשנת 1989. נעמי גילמה את דמותה, ומכאן ההתחזות הייתה כפולה. אמנים יצרו פעילות-משך עצמאיות בחללי הבית שונים, אבל התוצר השלם הייתה תערוכה של הצבות ופעולות – תגובת נגד לקריאות המגוונות של המקום על מרקם היחסים ומורכבויות שמתקיימים בו. בהמשך הוזמנה הקבוצה ליצור בבית הנסן התערבות נוספת בהתייחס לבית ברגמן ולמושג "בית" במסגרת התערוכה "Permanent Residency" של האמנים דיאנו רוטמן לאה מאואס (קבוצת סלה-מנקה). באמצעות העברה מושגית של בית ברגמן לבית הנסן, relocation של החלל, בחנו נעמי, הילה והדס את מידת האימננטיות של מקום-לא-מקום, בית שאינו בית. "רוח המקום: סיור בחלל מדומה" (מרץ-אפריל 2021) כלל העתקה של תוכנית הרצפה של בית ברגמן אל רצפת חלל התצוגה של בית הנסן. אפילו העציץ הפורח בתוך נישת הקבועה בקיר לא היה הדבר כשלעצמו אלא רישום של פרחי סחלב שביצע הדס בזמן אמת.

במקביל הוזמנה הקבוצה לשהות-אמן בבית שלום אֶש על ידי אוצרות מוזיאוני בת-ים, הילה כהן שניידרמן ולאוני שיין. הסופר האידי אֶש חי את שנות חייו האחרונות בבית פרטי המאפיין את תרבות המגורים הצנועה של שנות החמישים של המאה ה-20 בארץ. הבית מציג ביוגרפיה של מקום ושל אדם (פרוטמת ברונזה של הסופר, יומן אישי פתוח בארון הספרים המוגף בזכוכית, ועוד) אל מול הָרִיק, הזיכרון האבוד, חלל שאין בו חיים... סטודיו שיתופי ביקש להחיות ולהנפיש את הבית. סדרת הפעולות "חמש פעולות יפות" (אפריל 2021) כללה, בין השאר, התערבות של טליה וגיא. הם הסיטו את מיטת בני הזוג אֶש למרכז חדר העבודה והשתרעו עליה. דפדוף בכתביו דימה רוח באמצעות סאונד מוגבר. הספינה שטה...

מפגשי הסטודיו הם קטליזטור להצגת רעיונות, מתוויים של עבודות חדשות, קריאת טקסטים ועוד. הרצאה של פאול קליי: "ארגון החלקים במצב שלם" מקדמת שיחה על היצירה ואי-היכולת לתפוס אותה בשלמותה. נעמי קושרת את הנושא לעירוניות. השיחה מנווטת עצמה

לנושא "נוזלי עיר" ולקשר בין נוזלי גוף חי (דם, פלזמה, שתן) לעורקי החיים העירוניים. בימים הבאים הילה וכנרת אוגרות נוזלים משלוליות במוסכי רכב. על גג בית ליבלינג - מרכז העיר הלבנה הן פורסות יריעת נייר גדולה (5X7 מטר). בעזרת מברשות ארוכות השתיים רושמות את קווי העורקים/הקמטים בדמה השחור של העיר.

מושג "הכנסת אורחים" נדון בהרחבה. נעמי מקריאה את סיפור אברהם יושב בפתח האוהל במדבר ושלושה אנשים (מלאכים?) נגלים לפניו (בראשית, ט"ו). הפילוסוף עמנואל לוינס מפרש את הכנסת האורחים של אברהם באופן שמקרין על ערעור זהותו של המקום. הדס כורך על גופו שטיח ומתגלגל איתו מחדר לחדר ושב ופורס אותו. כל הפעולות יתבררו בהמשך בייצוגים של מצבים ארעיים וספּיים. מושג הבית אינו כבול עוד למקום קבוע. אדם מקפל את אוהלו ונוודד עמו ל...

סטודיו שיתופי במרכז לאמנות דיגיטלית

משנת 2022 מתארח סטודיו שיתופי בחלל האולם (לשעבר אולם הספורט של בית ספר ויצמן בשכונת ג'סי כהן בחולון) של המרכז הישראלי לאמנות דיגיטלית. חלל זה שונה לחלוטין מהחללים המוזיאליים והמתוחזקים בקפידה בהם פעל הסטודיו עד כה. האולם לא מאפשר להתעלם מציורי גרפיטי והצילומים של נערי השכונה, יוצאי אתיופיה, שפעלו בו כבשלהם במשך שלוש שנים והשאירו את חותמם על הקירות. זיכרון שהחלל אגר עומד בסתירה לחוויית הָרִיק, העוזבה והתלישות שהוא מקרין. באופן אינטואיטיבי אמני סטודיו שיתופי מגיבים לחלל הריק והמלא. הם תולים יריעת נייר גדולה (כ-25 מ"ר) מן התקרה ובאמצעות חבלים וגלגלות הם מתפעלים אותה בגבהים שונים. היריעה יוצרת חלל דמוי חופה שמגדיר חלל בתוך חלל. גיא מנצל את האפקט האקוסטי שנוצר תחת היריעה באמצעות נגינה בחליל. שוב מתגלמים הארעיות והָרִיק בדמות אוהל. הפגישות הופכות אינטנסיביות יותר כשחברי הסטודיו מחליטים להיפגש לפרקי זמן של 24 שעות.



בשלב זה מצטרפים ג'וזף שפריצק ודניאל קיצ'לס לקבוצה. כל אמן מביא איתו עולם של תכנים, שפה ואמצעים (מדיה). הילה יוצרת סביבת עבודה אוטונומית, מעין "חדר משלה" בתוך חלל האולם. זהו מעין סטודיו בתוך סטודיו, ממנו היא משקיפה אל ההתרחשות האמנותית סביבה ויוצרת ספר אמן קבוצתי (יצירות אחדות מודפסות בקטלוג זה). האמצעים שלה הם רישום, ציור, הטבעה ודפוס משי. סדרת עבודות זו בדו-ממד היא תגובה או עיבוד למתרחש באולם, ומוצגת כגוף עבודות עצמאי בתוך התערוכה הקולקטיבית של אמני סטודיו שיתופי במרכז הישראלי לאמנות דיגיטלית.

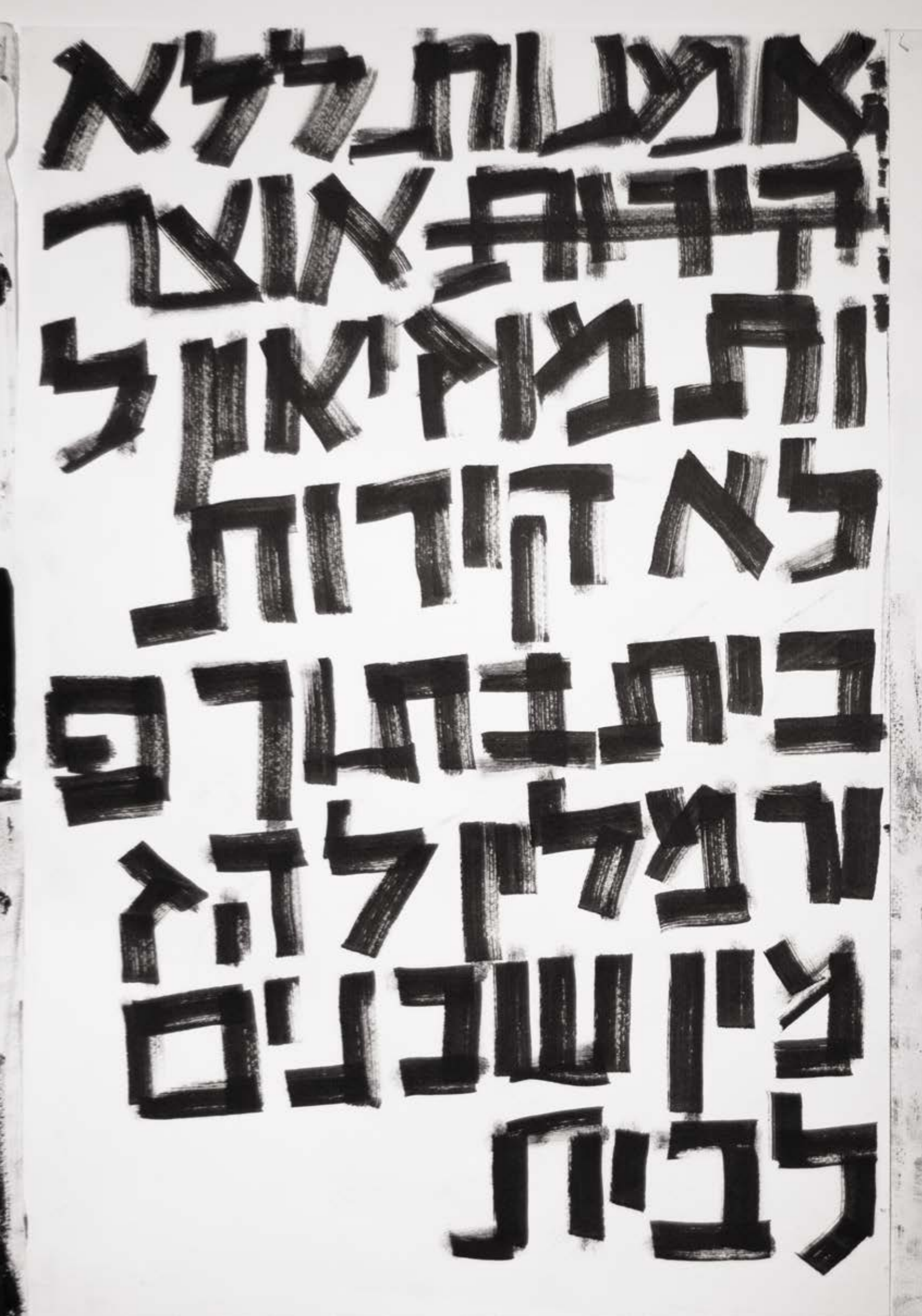
בין הפעולות: טליה קינן מתעדת את קרני השמש ואת הצללים המוטלים בחלל האולם בשעות השונות של היום. היא מקרינה אותם על האביזרים והרהיטים הפזורים בחלל ועל קירות האולם.

כנרת חיה מקס הופכת את המכולה המוצבת בחצר לתיבת תהודה לקול שלה. קולה המוגבר נשמע מבעד לפתחי האוורור של המכולה. בפעולה אחרת היא משתרעת על גג המכולה ומשקפת בדיבורה את המתרחש בחצר. היא משמשת כמעין מרָאָה של פעילות הקבוצה.



נעמי ודניאל מפרקים מבנים מוזיקליים וטקסטואליים של השרי "לִמְדָּבֵר" ושל תיעוד טקס הבאת ביכורים בת"א (1935). החומרים (הקלטות אודיו ווידאו) נערכים מחדש. המפגש חוצה הזמנים בין המדיומים השונים משנה את המאפיינים הטקסים והסמלים של חומרי המקור ומייחס להם מעמד שמעל למקום ולזמן.

ג'וזף מקליט דגימות סאונד בפינות שונות של האולם. הפעולה שלו מבוססת על ראיונות עם הקהל אודות אירועים שהתרחשו בעבר ומשכתבת אותם כהוראות פעולה בזמן הווה. בהמשך הוא משעתק את החללים המקוריים שבהם התרחשו האירועים ומשלב אותם עם דגימות סאונד של חלל האולם. הפעולה מזמינה את הקהל להשתתף בכתיבה, בהאזנה ובדימיון של פעולות שהיו יכולות להתרחש בחלל התערוכה. ערעור המעמד



האונטולוגי של החלל והזמן מקביל לגישת הקבוצה בכל הנוגע לקבוע / משתנה, ליחסי פנים-חוץ.

הדס מתקין אוהל סיירים מנייר שתואם את מידותיו של אדם בתנוחות עמידה ושכיבה. רעיון זה מהדהד את הרישום האייקוני של לאונרדו דה וינצ'י, האדם הוויטרובי. בתוך האוהל הוא תולה נורה אדומה, כלומר יוצר ניגודיות בין פנים וחוץ באמצעות דימוי של חשכה (חדר חושך). בפעולה אחרת, עבודת שורשים, הוא כובל עצמו לשורש שנעקר לאחר שהשתרש מתחת לרצפת האולם. אנחנו, מן הסתם, כבולים למקום (הפיזי והמושגי) של הזמן (בהווה ובעבר) הזה.

מוזיאון ללא קירות

חמש שנות עבודה של סטודיו שיתופי בחללי אמנות שונים מאופיינות במה שחומק ואינו ניתן לייצוג. אנדרה מאלרו (Malraux) טבע את המושג "מוזיאון ללא קירות". בשיחה שקיים עם פבלו פיקאסו, הוא היטיב להגדיר את הגישה שסטודיו שיתופי מבקש לבסס שישה עשורים מאוחר יותר – הצבות ארעיות ופעולות שאינן מותירות עקבות.

פיקאסו: בתוך ראשנו יש מוזיאון שאיננו הלובר, אין ספק בכך. הוא דופה ללובר ואינו דופה לו. אין אנו חיים בו. הוא חי בנו [...] מאלרו: מוזיאון ללא קירות הוא למעשה עניין של הפוח, של הנפש [...]

פיקאסו: מה אז תפונה? ופה זה פסל? האם הם אובייקטים? לא, אז מה? נאמר שהם דברים – זה נכון יותר. דברים שבתוכם פה שפוסל או מצויר פונש את אבדנו-שלו. הצייר לוקח משהו והורס אותו, ובו-בזמן מעניק לו חיים חדשים. בשביל עצמו. אחר כך, בשביל אחרים, אבל עליו לראות מבעד לפה שרואים אחרים – את הפמשות. עליו להרוס. עליו לחסל את הפסגת עצמה.

בשונה מאופני התנהלות מקובלים, הגישה המאפיינת את הסינרגיה של חברי סטודיו שיתופי בין אני ואנחנו היא הבחירה הסוציו-פוליטית שבאה לידי ביטוי בהיעדר היררכיה וסמכותיות, ובאי-הפעלת כוח. תחת זאת הם מציעים אג'נדה אחרת; הם בוחרים ליצור ביחד ולחוד, לפעול באופן עצמאי זה לצד זה באופן שהשלם משרה על חלקיו, ובחלק מהמקרים לשתף פעולה ביצירה משותפת. "ארגון החלקים במצב שלם", כבר אמרנו...

תהליכי עבודה מוצגים בשקיפות ומלווים שיח ביקורתי. כל אמן שומר על עצמאותו, אבל פיתוח וקידום העבודה מגוּוּה בשקיפות ובמשוב. נוצרת כאן יצירה שהיא מיזוג של אישי וקולקטיבי. לדוגמה פעולת ה"גלגול" של הדס בתוך השטיח בבית שלום אֶש מקבלת תפנית בשיח קבוצתי והופכת ליציקת בטון עם חומרים מורכבים של שטיח שמגולגל בקצהו, ואשר הוצגה בהמשך בתערוכת הפתיחה של מוזיאון רמת גן לאמנות ישראלית (2021). לרגל סיום ההשות של סטודיו שיתופי במרכז לאמנות דיגיטלית חברי הקבוצה יצרו סרט קצר הקרוי "עיוורון לילה". המהלך של הסרט עוקב אחר רכב עטוף נייר מתוכו



בוקע אור כמו מתוך אהיל. הרכב נכנס לחצר המרכז לאמנות דיגיטלית, נוסע לאיטו, מגשש דרכו בעיוורון במרחב החשוך. הוראות נהיגה מנחות אותו בדרכו באמצעות מגפון. בשלב מסוים הרכב עוצר. עם פתיחת הדלתות מעטפת הנייר נקרעת ומתוכו יוצאים אמני הסטודיו עטויים מכף רגל ועד ראש בסרבלי מגן אטומים המיועדים לשעת חירום. בעזרת ספריי לבן הם מתיזים על דפנות המכולה המוצבת בחצר את הכתובת: היינו כאן.

האם קדושת האוטונומיות של האמנות מופרת בעצם המעבר מהסטודיו הפרטי לשיתופי? להיפך. דווקא יצירה של אמנות אוטונומית, נבדלת, היא פריווילגיה במציאות המשברית, המקומית והגלובלית, שאנו חווים בתקופה זו. הדרך של סטודיו שיתופי היא תגובה למצב באמצעות התאמת האמצעים לדרך. אולי האמירה הכי קוהרנטית ורלוונטית למציאות בישראל של שנת 2024 היא הפעולה המשותפת; באמצעות הפעולה והדיבור, כדברי חנה ארנדט בספרה "המצב האנושי", אנחנו מכוננים את המרחב הציבורי ומשפיעים על אופיו.

עיוורון לילה

סטודיו שיתופי, 2024
וידאו, 06:30

תסריט | הדס עפרת, הילה פלשקס
עריכה | הילה פלשקס
צילום | גוני ריסקין
תאורה | עידן זר מון
עריכת סאונד | דן קרגר
הקלטת מוסיקת גדר | גיא שרף
הוראות הפעלה | ג'וזף שפרינצק (בהשראת שירי ההוראות של יוקו אונו)
משתתפים | נעמי יואלי, כנרת חיה מקס, הדס עפרת, הילה פלשקס, טליה קינן, ג'וזף שפרינצק

באדיבות המרכז הישראלי לאמנות דיגיטלית, חולון

מהלך הסרט: לילה. רכב עטוף נייר לבן, ואור בוקע מתוכו כמו מתוך אהיל. הרכב נוסע לאיטו כמו מגשש דרכו בחשיכה בחצר המרכז לאמנות דיגיטלית בשכונת ג'סי כהן, חולון. הרכב עיוור, מתקדם תוך שהוא נענה להוראות שמושמעות באמצעות מגפון. ההוראות מנוסחות בלשון נקבה, מכוונות לרכב ולא לנהג. הרכב עוזב את הרחבה המרוצפת אל השטח המעושב. העזובה בולטת בחשיכה. הרכב עוצר בחזית מכולה לבנה שמוצבת בקצה החצר. הדלתות נפתחות תוך שמעטפת הנייר נקרעת. ארבע דמויות אלמוניות יוצאות מהרכב. הן עטויות מכף רגל עד ראש בסרבלים לבנים המשמשים לבידוד הגוף במצבי חירום. אורות הרכב ממשיכים להבהב. הדלתות נותרות פתוחות. קרעי הנייר נראים בחשיכה כפח מקומט של רכב אחרי תאונה. הדמויות פוסעות לעבר המכולה. בעזרת שבלונה וספריי לבן הן מתיזות על המכולה את הכתובת "היינו כאן".

סעי קדימה.

האטי. המשיכי.

סעי לאט.

לאט. לאט. די!

המשיכי כך.

הסתובבי בכל מקום עם סורגים על

הפנים.

סרגי לאהוביך סורגים.

הזניחי את עצמך עד שכולם יברחו

ממך.

עכשיו חזק שמאלה.

המשיכי כך כל הזמן. לא.

עצרי! הגדילי את עצמך.

הפכי לרוח.

התחבאי בחושך. התחבאי עד שכולם

שוכחים אותך.

שכחי את עצמך.

ערבבי את המוח שלך עם דרך

צדדית.

התחבאי בחושך.

חזק. חזק ימינה.

עשי מסיכת פנים ותני לה לקבל

אורחים במקומך.

נקבי חורים בפנים שלך וראי דרכם

את השמים.

יותר מהר!

שרטטי מפה ללכת לאיבוד.

דמייני את כל העולם כקן נטוש.







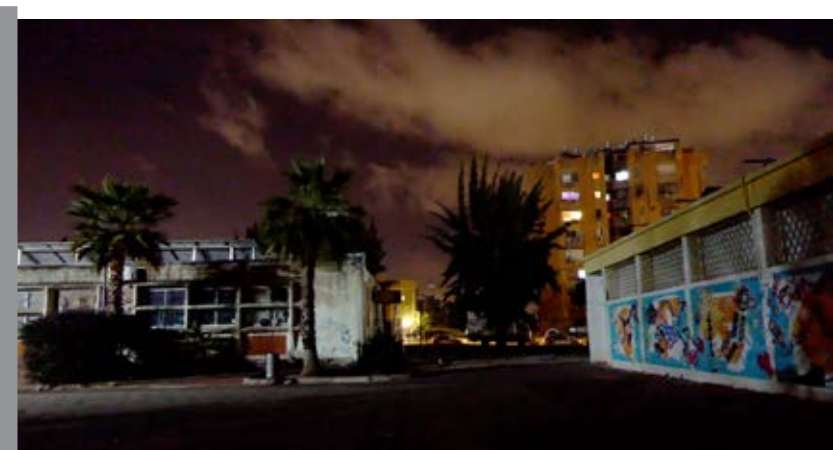
1



2



3



4



5



6



7



8



9



10



11



12



13



14



15



16



17



18



19



20



הדס עפרת

טביעת רגל, 2022
צילום: טל חרס
הדפס דיו על שולחן אור
25X32 ס"מ

כפות רגליים יצוקות בצק (קמח, ג'לטין, זרעים וקש) הוטמנו באדמת טרשים במדבר ונאכלו חלקית על-ידי מכרסמים. צעד קטן לאדם, צעד רעיוני ומשמעותי יותר להטמעת הרעיון האקולוגי שלא להשאיר טביעת רגל.

שורש, 2023
צילום: יובל יאירי
הדפס דיו פיגמנטי על נייר ארכיון
הדפסה: הדפס אמנותי ירושלים
240X185 ס"מ

כפיתה עצמית לשורש שהשתרש מתחת לרצפת האולם של המרכז לאמנות דיגיטלית. אורכו של השורש הוא ארבעה מטר. כמו בפעולת הרכבה בוטנית, הגוף רוכב על הכֶּנָה, והשניים הופכים לגוף אחד - האדם לשורש.

צילום site specific; בוצע במיקום המדויק שממנו השורש נעקר.





בנרת חיה מקס

מה שרואים ומה שלא רואים, 2024
וידאו loop

**If a tree falls in a forest and no one sees,
did it really fall? , 2024**

עבודת סאונד

בתערוכה מוצגות שתי העבודות שנוצרו בתחילת השנות של הסטודיו הישראלי במרכז לאמנות דיגיטלית, כחלק מתהליך ההתוודעות למקום. השתיים הן מעין הוויות נפרדות של מבט המתיימות יחד בכל רגע נתון, אך מאז השביעי באוקטובר הספ ביניהם דק מתמיד.

[illegible]



נעמי יואלי ודניאל קיצ'לס

הללויה, 2024

עריכה מחודשת לתיעוד טקס ביכורים שנערך באצטדיון המכביה בת"א, 1935. חומר הגלם הוא סרטון ארכיוני אילם המתעד דקה וארבעים שניות מתוך טקס ביכורים של בתי הספר בתל אביב (במקור בליווי היצירה "הללויה" - פסוקים מהמקורות; לחן: עמנואל עמירן- פוגצ'וב).

בטקס המתועד, השימוש בסימבוליקה ובריטואלים טקסיים עבריים קדומים מתקיים בכמה רמות: רמת החלל והתפאורה, על ידי מבנה מונומנטלי, "המקדש" ובראשו מגדל עליו ניצב השומר. ברמת הביצוע, על ידי סדרת פעולות טקסיות המתחקות אחר הריטואלים העבריים הקדומים: העליה לרגל למקדש בירושלים והבאת הביכורים; פעולות פולחניות של הבהנים והלוויים עוטי הגלימות והזרים, ביניהן תקיעה בחצוצרות, נשיאת ארון הקודש, תנועות ברכה סמליות, ריקודים וכד'.

התפאורה והפעולות משמשות כגושפנקא היסטורית ומיתית לשיבת ציון הציונית ולכיבוש מחדש של המולדת. הנרטיב הדתי והליטורגיקה השואבת מן המקורות התנ"כיים מנוכסים לצרכי האידיאולוגיה הציונית, בעוד הבאת הביכורים הופכת לפעולת חניכה והשבעה של צעירי וצעירות החברה למולדתם. העריכה המחודשת של חומר הגלם מתפצלת לשתי זוויות התבוננות מנותקות מההקשרים האידיאולוגיים העומדים בבסיס הטקס.

קומו ונעלה, 2024

וידאו, 06:49

עריכה ומתיחה של 30 שניות מתוך סרטון חג הביכורים, בשילוב עריכה מואטת להקלטה מאותה השנה של השיר "הללויה", יוצרות סדרת פעולות סמליות המתבצעות אל מול עיני הצופה מראש המגדל והופכות לכוריאוגרפיה טקסית בעלת מאפיינים מופשטים. הטקס החדש מתרחק ממקורותיו ושואל שאלות על יחסי דת ולאום בתפיסת החג הציונית.

עריכה ואפטר אפקטס - קובי ווגמן

ביכורים, 2024

וידאו, 00:50

ממרחק זמן, ילדה צופה בתיעוד אותו טקס ביכורים באמצעות view master (מכשיר לצפייה בשקופיות בתלת מימד, שהיה מקובל בשנות החמישים והשישים של המאה העשרים). עיניה מזהות בשולי הטקס, מעבר לגדר אצטדיון המכביה, אורחת גמלים שנלכדה בעדשת המצלמה, מובילה ארגזי תפוזים אל הנמל.

צילום, עריכה ואפטר אפקטס - קובי ווגמן



הוראות ביצוע וטקסטים מתוך טקס "חג זכרון הביכורים"

עובד בידי אליעזר שפירא, מועדים וזמנים, חוברת ו',
ביכורים, הלשכה הראשית של הקק"ל ירושלים, תשי"ד



6

[המכהנים עולים על הכנה, פונים אל קהל פביאי
הביכורים, נושאים כפיהם ומברכים]

המכהנים: אחינו בני ישראל, הבאתם
ביכורים- בואכם לשלום!
מביאי הביכורים: שלום על ישראל!
המכהנים: ברכנוכם היום בשם ישראל!
מביאי הביכורים: יבורך ישראל מעתה
ועד עולם!



8



7



10



9

[נשמעת תרועת חצוצרה שמשפיעה את נגינת
הפסוק]

וחג שבועות תעשה לך
ביכורי קציר חיטים.
ארץ נתנה יבולה,
ארץ זבת חלב ודבש.



11



12

[נשמעים קולות חלילים ותופים ושירה בוקעת]
הללויה, הללויה, הללויה, הללו,
הללויה, הללויה, הללו אל בקדשו-
קומו ונעלה, קומו ונעלה, קומו ונעלה
ציון אל אדוני, אלוהינו.



2



1

[עם ראשית הטקס עולים בעלי האומנויות על כיכר
החג]

(שואלים זה את זה): הנראו פעמי העולים?
הבאו נושאי הביכורים?
(נושאים עיניהם אל מגדל הצופים
ושואלים): שומר מה מיום? הנראו פעמי
העולים?
הצופה: המון אני רואה. בבואם- אבשר!
צאו השערה! באים! באים!



4



3

בעלי האומנויות (קוראים זה לזה): בואו
ונקבל את פני נושאי הביכורים! קומו ונצא
לקראת אחינו העולים!

[מביאי הביכורים עולים בשער, סליהם על כתפיהם.
בראשם קבוצת נושאי טנא שבעת המינים]

בעלי האומנויות (קוראים): עלו ברוכים
בואו בשערים!
(נשמעות קריאות): פנו דרך! פנו דרך!



5

[בעלי האומנויות שרים, רוקדים, עורכים משחקי
שעשועים, פוחאים כף, זורקים פרחים לפני
ההולכים.
התזמורת מנגנת וכולם שרים "סלינו על כתפינו"]



טליה קינן

ללא כותרת (בדיקת משקלים), 2024
קולאז' של דפים
נייר, סלע והקרנת וידאו 220X250 ס"מ
צילום: אודי אדלמן

סלעים פיזיים וסלע אור מוצבים יחד בתחתית יריעת נייר
שחורה ומייצבים אותה. הלילה כפי שהוא מתבטא בדף
השחור ובתעתוע של החושים ליווה את המחשבה על
העבודה.

ג'וזף שפרינצק

הוראות הפעלה: איך להפוך לאבא, 2024
עבודת קול, 05:30

מוסיקה וקולות נוספים: גיא שרף, רונית קנו
הפקה מוסיקלית: גיא שרף
דימוי טיפוגרפי: הילה פלשקס

כשאני כותב טקסטים או משכתב טקסטים קיימים להוראות בגוף שני, אני הופך את הקורא או את המאזין לדמות הראשית בעלילה, ואת ההתרחשויות החד-פעמיות והשרירותיות להכרחיות. אני גם רואה את ההוראות כדרך להפוך אירועי חיים וסיפורים לפרטיטורות (scores), הניתנות לביצוע, שכפול ושחזור, בדומה להוראות לעשיית יצירות אמנות, שכתבה יוקו אונו בספרה Grapefruit – A Book of Instructions and Drawings.

שתי רשימות ההוראות עוסקות באבהות. הרשימה הראשונה היא הסיפור המקראי על ביקור המלאכים באוהל אברהם. סיפור ראשיתה של שושלת בני ישראל מתרחש במרחב הלימינלי של אוהל במדבר, ורובו הוראות לאירוח שלושת המלאכים שמבשרים לו על הולדת בנו בגיל מבוגר. הדובר הוא מקהלה של מספר קולות, שמייצגת את המספר המקראי ואולי גם את צאצאי הדורות הבאים.

הרשימה השנייה מביאה נקודת מבט של אב אומנה ישראלי לילדה חסרת מעמד שהיא בת למבקשי מקלט. האב מקריא הוראות שניתנו לו כביכול על ידי בתו. ההוראות האינטימיות, על חיי היומיום בבית עכשווי בעיר, משקפות הורות מורכבת ושבירה. זוהי הורות שעומדת בניגוד ל"נחלת האבות" של סיפור אברהם, ואין בה בעלות, זכות מולדת והורשה ביולוגית.

נָטָב
בְּפֶתַח
הָאֵהָל

שָׁא
אֶת עֵינֶיהָ
הַחוּצָה

רְאֵה
מֵרְחוֹק שְׁלוֹשָׁה
אַנְשִׁים

רוֹץ
וְהִשְׁתַּחֲוֶה
בְּפָנֶיהֶם

איך להפוך לאבא* #1

שב בפתח האוהל
שא את עיניך החוצה
ראה מרחוק שלושה אנשים
רוץ והשתחוה בפניהם
הזמן אותם אליך
הצע להם מים ופת לחם
כשהם מתיישבים, רוץ אל המכלאה
שחט עגל
הבא חמאה וחלב
ואמור לאשתך להביא קמח סולת לעשות עוגיות
הגש להם מתחת לעץ
כשהם שואלים: איפה אשתך? תגיד שהיא באוהל
קבל מהם את הבשורה
והקשב איך שאשתך לא מאמינה
קבל נזיפה מאלוהים
מאשתך הכחשה
לווה את האורחים החוצה
השקף על סדום ועמורה

*ע"פ בראשית, פרק י"ח, א'-ט"ז, פרשת וירא

איך להיות אבא #2

קנה לי את הצעצוע הראשון ממך מבלי שאתה מכיר אותי, ג'רפה
אל תצפה שאני אתייחס אליך בהתחלה, אני מתייחסת קודם לאימהות
החזק לראשונה את כף היד הקטנה שלי בתוך כף היד שלך
קח אותי לבית שלך
עמוד עם כולם בפתח הבניין, אני אעלה רק עם כולכם ביחד
הראה לי את החדר שלי
השכב אותי לישון בלילה עם נומי נומי, הילדה הכי יפה הגן, היכל ועיר נדמו פתע
שיר אותם מתוך דף עד שתלמד בעל פה
חכה איתי ליד הגינה עד שמגיע כלב גדול נובח חזק
הכן מראש את זרועותיך, עוד לפני שאני צועקת בפעם הראשונה מאז שהגעתי אליך, ורצה
להתחבק
מעבשיו כל פעם שאני פוחדת תחבק אותי
למד את המילים המתארות סדר יום: קימה, ארוחת בוקר, הליכה לגן, חטיפ, נדנדה, אמבטיה,
השכבה, שיר ערש, סיפור
למד את המילים של המרחב השכונתי החדש שנפתח בפניך: גינת המשחקים, הדרך למעון ויצו,
הקיוסק שקונים בו ארטיק, המדרכות הרחבות שנוסעים בהן עם עגלה,
המרפסת שיושבים בה בלילה
היזכר בפעמים הראשונות שהתחלתי לקרוא לך אבא
למד את המילים של המשפחה הביולוגית: אינְג'יָרה, טְאמְקָאת, בּוּנָה, תוספות שיער
קח אותי בימי רביעי לפגוש את האמא שילדה אותי
כשהיא מגיעה, הישאר איתנו כמה דקות עד שאני משחררת אותך
הסתובב בחוץ והרגש איך זה שאני שייכת רק לה עכשיו
חזור לחדר ואסוף אותי משם והרגש ששוב אני שייכת לך
התרגל לחרדה מתמדת שאני אלקח ממך

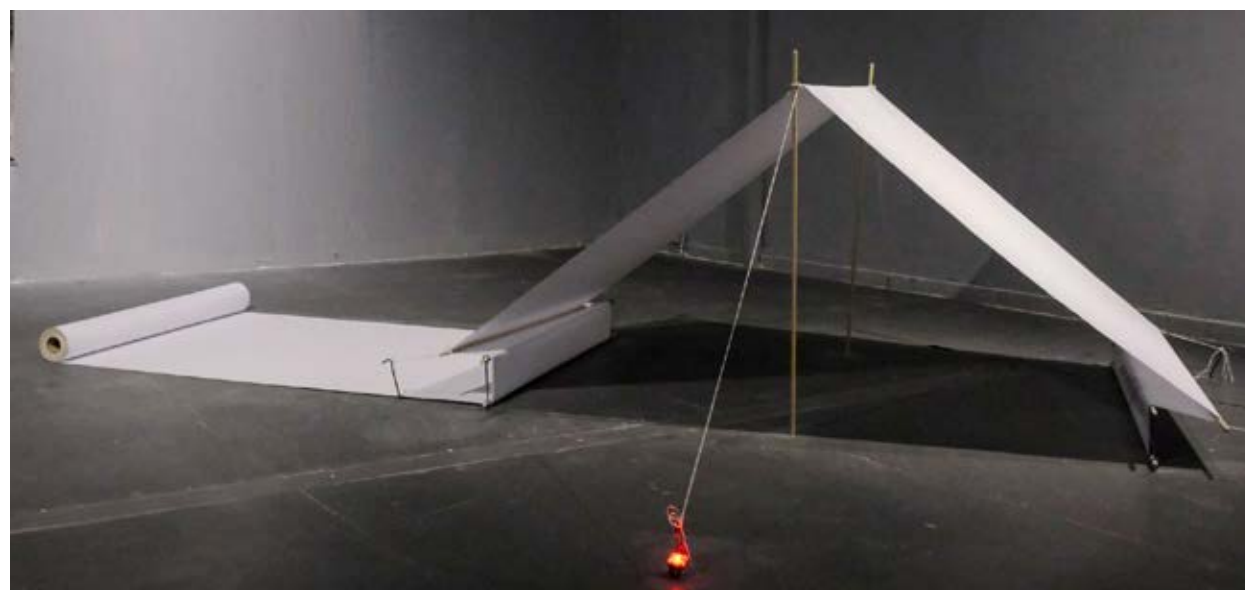
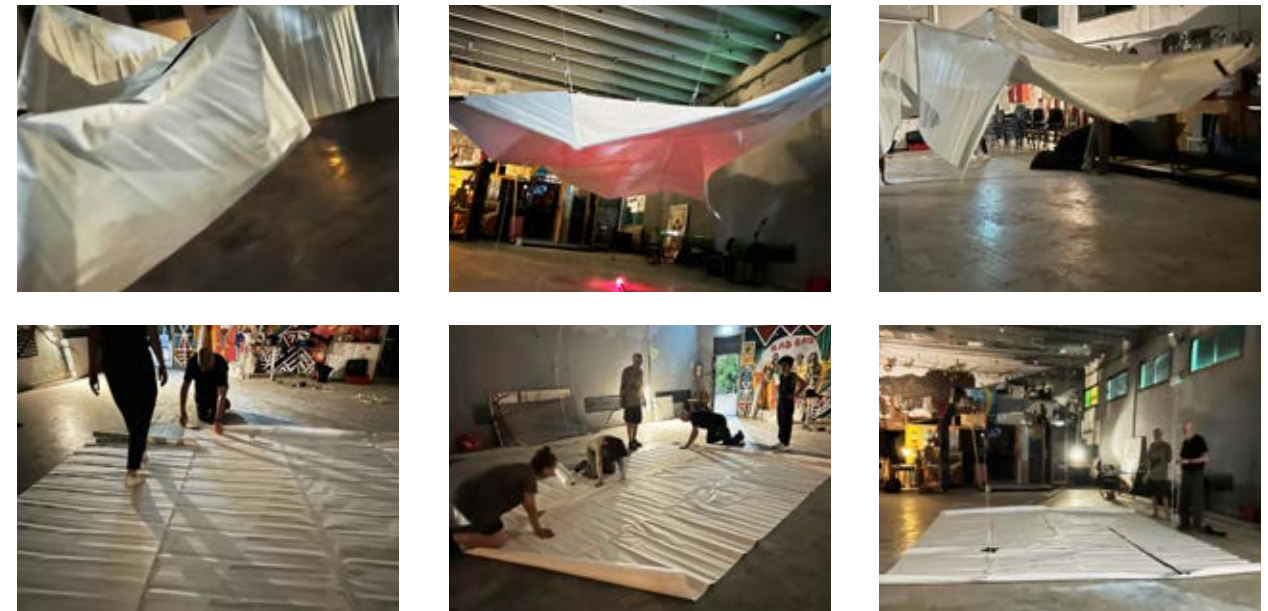
הדס עפרת

אוהל, 2024
הצבה

גליל נייר, מוטות פיברגלס, יתדות ברזל ומיתרים סינטיים
110X140X200 ס"מ

גליל נייר פרוס על הרצפה ומתהווה בהמשכו למבנה של אוהל. היריעות אמנם מנייר, אבל יתדות הברזל שלו מקובעות אל רצפת הבטון של חלל התצוגה. האוהל הוא הרחבה של מושג הגוף, מעין עור שני שלו. הדקות והשקיפות של החומר וחוסר העמידות שלו מאירים את מושג ההשתכנות (dwelling) באור אחר.

הקשרים: מסעות, נדודים, ארעיות, קבלת אורחים, הלנה.



צילום: אורי רובנשטיין





הילה פלשקס

אינדקס: ספר אמן קבוצתי, 2023-24

מיצב

טכניקות: רישום, ציור, הטבעה ודפוס משי

350X200 ס"מ

במהלך השהות של סטודיו שיתופי במרכז הדיגיטלי בחולון אני יוצרת חדר משלי בתוך החלל המשותף, מעין סטודיו בתוך סטודיו, ממנו אני משקיפה אל ההתרחשויות האמנותיות סביבי ומגיבה אליהן.

סדרה בת 40 רישומים / ציורים, מעין אינדקס של פעולות.

חלק מהעבודות מוצגות בעמודים:

44-45, 42, 37, 14-15, 7, 2



אנחנו לא
היינו אצל
ותמיד אנחנו
לא קודות
בית בתוך פ
עמלן להג
עין שנים
לבית

הש

שוב
ספת
החוק

אבל קודם

אורל

אורל

לך לך למדבר. לך לך למדבר. לך לך למדבר. לך לך למדבר.
לך לך למדבר. לך לך למדבר. לך לך למדבר. לך לך למדבר.

רב-שיח: תמלול מפגש זום של חברי סטודיו שיתופי, 13.6.2024

משתתפים: הדס עפרת, הילה פלשקס, טליה קינן, נעמי יואלי, ג'וזף שפרינצק ודניאל קיצ'לס

דניאל: אני יכול לסכם במשפט, אולי כי גם אני מרגיש צורך לסכם איכשהו, המפגש עם כולכם נתן לי איזושהי פרספקטיבה לגבי זה שיש עוד אידיוטים כמוני בעולם.

הדס: תודה רבה דניאל...

הילה: גם ככה הוא נכנס לסטודיו כשהרפרנס שלו הוא סרט של לארס פון טרייר "האידיוטים".

דניאל: בנוגע לתהליך בחולון אני חושב שנעשתה פה פעולה אוצרותית משותפת, שאני לא יודע אם היא הייתה מכוונת או מתוכננת. בדרך כלל בתערוכה קבוצתית האוצר עורך מקבץ של עבודות לפי נושא מסוים ואז מתחיל לבנות אותה, ואנחנו עשינו תהליך של יצירת עבודות סביב אותו הצייר באופן שיתופי. אני חושב שזה תהליך מעניין לעבוד על תערוכה מהמקום הזה, מבפנים החוצה ולא מהחוץ פנימה. התנועה הזו מעניינת אותי, איך קבוצה רב-גילאית של יוצרים שמגיעים מתחומים שונים מצליחה ליצור יצירה משותפת שהיא בעצם התערוכה, זו היצירה המשותפת. פחות התחברתי לנסיונות לעשות יצירה קבוצתית של עבודה חדשה משותפת. לי זה היה קשה.

הדס: אתה מדבר על הסרט [עיוורון לילה]?

דניאל: לא רק, היו כל מיני רגעים ורעיונות שעלו. אני מגיע מרקע של נגינה בלהקות, ואני מכיר את הדינמיקות האלה. חזרתי על זה בהרבה מהמפגשים שלנו, אני חושב שצריך מישוהו, אדם אחד או יותר, שיובילו את המהלך הקבוצתי באופן מסודר, והתנאי הוא שגם שאר הקבוצה תקבל את זה ותרגיש שיש לה מקום. ברור שאפשר לשתף פעולה מתוך סולידריות או רצון בטובת הקבוצה אבל לא על זה מדובר. אז לי באופן אישי יותר קשה עם הדברים כשלא ברור על איזה כלי כל אחד מנגן. 7-8 אנשים שמנסים ליצור עבודה קבוצתית באופן כמעט חופשי, אני לא הבנאדם לסוג כזה של עבודה ואני גם חושב שרובנו בקבוצה לא כאלה. לכן נראה לי שנוצרו דינמיקות עבודה אחרות בינינו. אני מאוד שמח על ההצטרפות של אודי לתהליך. הוא הכניס אותנו לפוקוס. נעשתה פה עבודת עריכה של עין חיצונית לתהליך. אודי היה המתווך בין הרגע של הסטודיו הפתוח לבין התערוכה. הוא יצר גשר שבבילנו לתוך סדר ומחויבות לדברים שצריך לסיים ולשאול אם הם מונחים זה לצד זה.

הדס: יש לי שאלה שמציקה לי. עברנו בארבע שנים האלה לפחות שלושה "פיקים". אנחנו למעשה נמצאים

כל הזמן בתוך פיק משברי - פוליטי ביטחוני, רפואי, מכל בחינה... איך אתם רואים את העבודות שלנו, את העיסוק שלנו במדבר ודיסאוריינטציה בהקשר למציאות? האם זה קשור/נובע/מושפע מהמצב? או שהתוצרים שלנו הם מקריים, חיפושים כאלה ואחרים. האם אנחנו מתייחסים למצב? האם יש לנו בכלל מה לומר או לעשות בנדון?

נעמי: השאלה שלך מהדהדת לי כמה דברים. אני מרגישה שאנחנו מתעסקים בלהאיר פינות שוליות אבל מעוררות. בבית ברגמן התעסקנו בתהליך של התפרקות והתפוררות, הדבר הזה של מוזיאון בתוך מוזיאון, כשהמוזיאון החיצוני מפורר את המוזיאון הפנימי וכשאנחנו חושפים את השאריות ובונים מהן משהו, מפורר גם הוא. בכלל, היה תהליך מאוד חזק של התפוררות שקרה בתוך התקופה של הקורונה, כשנראה היה ששום מסגרת לא מצליחה להחזיק את עצמה. אני חושבת שבבית שלום אֶש גם היה איזה מין תהליך כזה, מין מוזיאון מופרך ששנים היה סגור, שאם מישוהו היה רק בא לשם, היה יכול פשוט לפתוח את הדלת עם המפתח הכי אידיולי ולקחת איזה פיקאסו אחד או שאגאל אחד; איזו מין מופרכות של רעיון המוזיאון. והדבר הזה של הדמות של הסופר, שכל כך לא עולה בקנה אחד עם הפנם באנושיות שלו, משהו שכנרת חשפה בתהליך שלנו שם: "חלילה לנו להיות טיפה בים הלבנטיני המלוכלך"...

וגם הדיגיטלית, מקום לא מקום, גם כאן יש תהליך כזה של פירוק, של ארעיות ושל ה"לֶךְ לך". אני חושבת שמאמץ מטאפורי מסויים מאפשר לנו לראות גם את הנוכחות שלנו כנוכחות שיש בה די הרבה יסודות של התפרקות, אצל כל אחד מאתנו, ביחס לעצמו, למשפחתו, לסביבה, לחברה או לביוגרפיה של היחיד מול החברה שאנחנו

טליה: ביחס למצב, אני נהנית לחשוב כאילו אני מדמיינת סרט, מדמיינת קצת עבודות, שאנחנו כאילו מין חלום של המצב, כמו חלום, לא משהו רצינולי שמגיב מתוך דעתנות כלפי המצב, לא עבודה פוליטית כזאת וכזאת, מין הדהוד חלומי. פתאום אני מוצאת את עצמי בסרבל מבודד לבן, פתאום יש איזה שהן הוראות שאני שומעת, משהו מאוד שבור, פרגמנטרי, כמו חלום, אוהל מנייר, ה"לך" של נתניהו מתקשר פתאום לתנ"ך, ול-"לך למדבר", ערבוביה כזו של שברים שהיא כמו חלום. מקווה אולי שהתערוכה תרגיש כמו חלום כזה אחד בסופו של דבר. לא תגובה רציונלית או תגובה מהשכל או מתוך מודעות של מה אנחנו רוצים להגיד כלפי המצב, תגובה ממקום אחר, מעצביות אחרת. לא יודעת איך להסביר את זה.

נעמי: את מסבירה יפה.

טליה: תודה נעמי.

ג'וזף: כל העבודות מתעסקות במקום, בשורשים, בחוסר שורשים בצורה די מעמיקה. מהבחינה הזו זה ממשיך את העבודות הקודמות, שלא השתתפתי בהן, שהתעסקו במקום. כל העבודות פה ממשיכות להרהר במושג הזה של מקום. זה אולי קצת יותר פרוץ. זה לא כמו בשלום אֶש או בבית ברגמן שזה התחבר למקום ישיר. כאן זה פחות

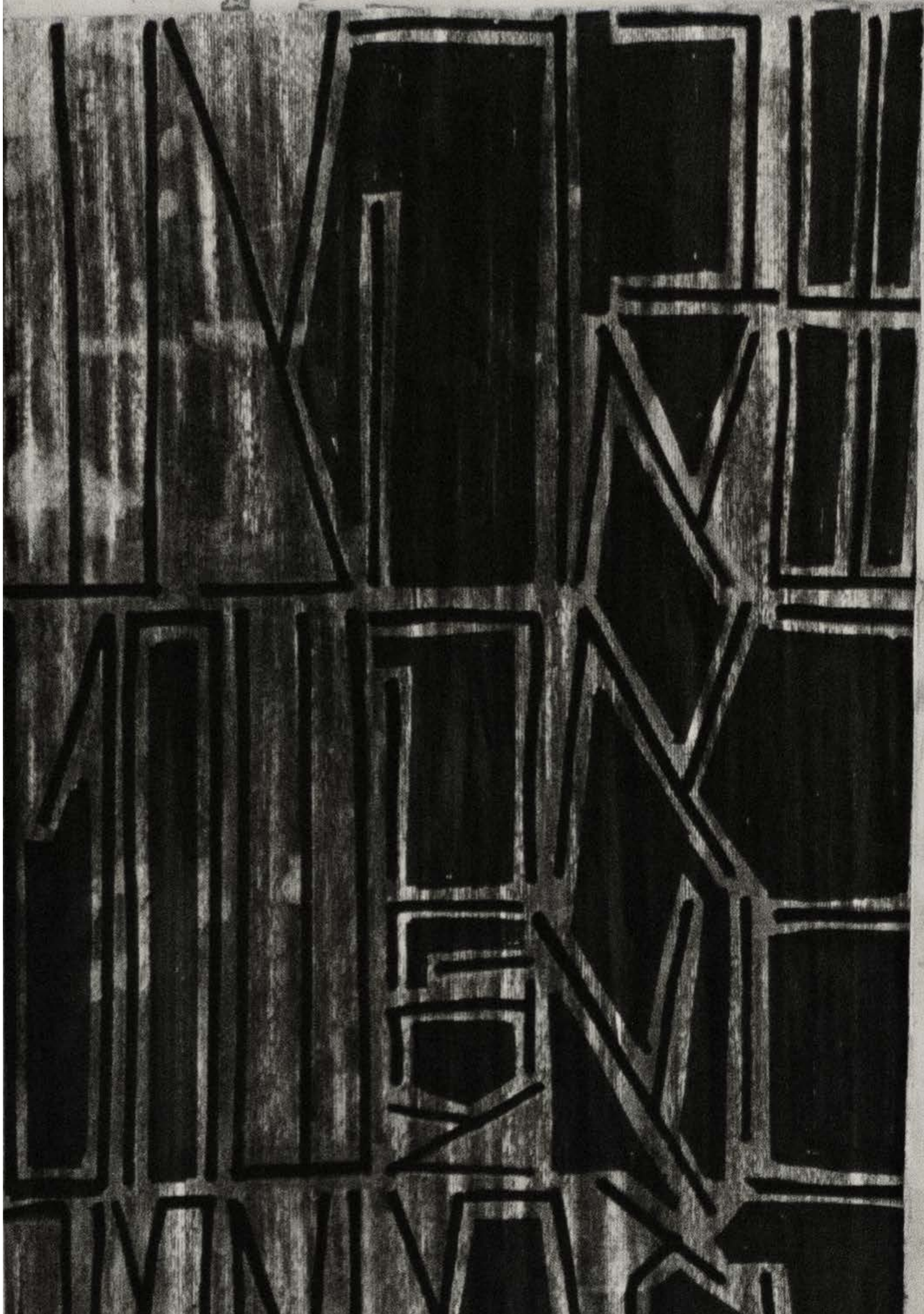
מחובר לדיגיטלית באופן ישיר, אבל כל עבודה היא איזו מדיטציה על מקום, ובהכרח זה גם סופג את מה שקורה במצב הזה. כל העבודות הן מדיטציה על מקום.

הדס: אני חושב שזה יותר חריף, ג'וזף. אני חושב שבבית ברגמן ובבית שלום אֶש פעלנו בחלל בורגני, שהתרוקן מהאנשים שחיו בו, מכל הקשר תרבותי, מהחיות שלו. הגענו לדיגיטלית, לאולם שבבסיסו כבר מעורער, שבור כל כך, חברתית, סביבתית. אפשר להרחיב ולהתייחס לסביבה, למצבה של שכונת ג'סי כהן. באיזשהו מקום זה השפיע עלינו, ערער אותנו. היה קשה לעבוד שם, התנאים היו מאוד קשים, היה חם נורא, היה רעש חזותי מסביב, היו עקבות של המון דברים, הזנחה גדולה. עם כל החיבוק או הרצון של הדיגיטלית לקבל אותנו ולתת לנו את המקום, המקום הוא לא מקום.

הילה: אני קצת חולקת עליך הדס. אני חושבת שאלמנט הזמן הביא אותנו גם להתרחק מהמקום-לא-מקום שהדיגיטלית נתן לנו. אני חושבת שהתנאים האובייקטיבים בדיגיטלית, שהם קשים ליצירה, בסופו של דבר הם מאפשרים. הסטודיו היה כמו רפסודה, קרש הצלה, מרחב של יצירה בתנאים יותר קיצוניים, פחות בורגניים כמו בבית שלום אֶש, ואני חושבת שמה שיצר קצת קשיים זה אלמנט הזמן. הקבוצה הזו לעולם לא תמצה את הנוכחות הקולקטיבית שלה במקום כי יש כאן אנשים כל כך מעניינים. לא סתם המשכנו להיפגש ולעבוד יחד אחרי בית ברגמן. אבל אלמנט הזמן והקושי... אם מסתכלים מהצד על התקופה המטורפת הזו של מציאות ישראלית פסיכית, של ממשלה שפשוט הולכת נגד אזרחיה ובטח נגד האמנים שלה, הדבר היחיד שמתחשק לי זה לצאת להפגנה יד ביד עם נעמי וטליה. בא לי לפצוח בריקוד הזה, "לך לך למדבר" ושכל העם יצטרף אלינו. אני חושבת שהמציאות שלנו שמה לנו רגליים לקיים חיים נורמטיביים ובטח שלקיים חיי סטודיו שיתופי.

דניאל: בסופו של דבר, זה הרגיש ממפגש למפגש שהייתה התעקשות לחזור לחולון למרות כל מיני מורכבויות. אני חושב שההתעקשות הזו מלמדת על הרצון שלנו להתמודד עם המקום שאנחנו נמצאים בו. אני חושב על הדס כבול לשורש בשבת בבוקר שוכב על הרצפה של הרחבה בחצר, וילדים מהשכונה עוברים ואומרים מי זה המופרע הזה? מה קורה פה בכלל? זה רגע שבעיניי הוא רגע חשוב. לראות אותו מהצד, לאפשר לו להתקיים בתוך המקום הזה. לכן אני חושב על הרלוונטיות של הסטודיו גם אם היא לא מתבטאת באופן מובהק בכל העבודות. קיים ביטוי צבאי - חתירה למגע - ואני חושב שאנחנו בתור חוליית אמנות מקצועית חותרים למגע, כל הזמן חותרים למגע עם המקום, שוהים בו, בוחנים אותו, מגיבים אליו, חשוב לנו המפגש איתו, וחתירה למגע והמפגש עם המקום הם שם. אני לא חושב שזה משנה אם צופה מהצד זיהה את זה בעבודות או לא, אני חושב שזה משהו שנמצא כתוצאה מהתהליך שעברנו.

נעמי: אני אוהבת את הביטוי הזה "חתירה למגע", ואני אומרת אולי זו הכותרת שלנו. מה הכותרת שלנו? לך לך למדבר?



חברי סטודיו שיתופי

ג'וזף שפרינצק

אמן קול, מיצג ומופע בין תחומי. מראשוני אמני הקול הבינתחומיים בישראל. עובד במדיום ייחודי שהוא מכנה "אמנות טקסט סאונד", שחוקר את היחסים שבין הסאונד של השפה לשימוש בה בהקשרים של תקשורת.

גיא שרף

מוזיקאי. יוצר מוזיקה מקורית לבמה, תיאטרון ומחול. משלב בעבודתו כלים שונים ומגוון של השפעות מוזיקליות ותרבותיות מסורתיות ועכשוויות. מלמד בביה"ס לתיאטרון חזותי בירושלים.

דניאל קיצ'לס

יוצר בין-תחומי המשלב בעבודותיו וידאו, סאונד, פעולה ומוזיקה. עבודותיו כוללות תהליכים של פירוק וניתוח דימויים, פעולות תלויות מקום והלחנה ובוחנות יחסים בין סאונד, מקום ופעולה.

הדס עפרת

אמן בינתחומי. מציג עבודות פרפורמנס, פיסול ומיצבי קול ומדיה בחללי תצוגה רבים בישראל ובחו"ל. חוקר אמנות המופע ואמנות מתערבת. כתב, עיצב וביים הצגות תיאטרון בובות למבוגרים ותיאטרון חזותי לצד תערוכות ופרויקטים בינלאומיים.

הקים את בית הספר לתיאטרון חזותי בירושלים, היה שותף להקמת תיאטרון הקרון והזירה הבינתחומית בירושלים ושימש כמנהלם הראשון. חתן פרס ישראל לאמנות הבמה.

הילה פלשקס

אמנית רב תחומית, בובנאית, פרפורמריט, מעצבת במות, פסלת וגרפיקאית. יצירתה חוקרת את שפת תיאטרון הבובות האמנותי למבוגרים וילדים ומשלבת בין המסורתי והעכשווי בטכניקות של גילוף בעץ, טיפוגרפיה, קומיקס, בובות, חפצים וטכנולוגיה.

טליה קינן

יוצרת מיצבים המשלבים בין מדיומים שונים: פיסול, רישום, וידאו וסאונד. גבולות המדיומים מטושטשים ומעורבלים בתערוכותיה. בעבודותיה היא שואפת ליצור חללים אוטונומיים, גנים בעלי מיקצב ותחושת זמן ואור יחודיים, שהצופה מוזמן לשוטט בהם ולחוות את המקום כפרטים וכחלל אחד. מרצה בכירה בבצלאל.

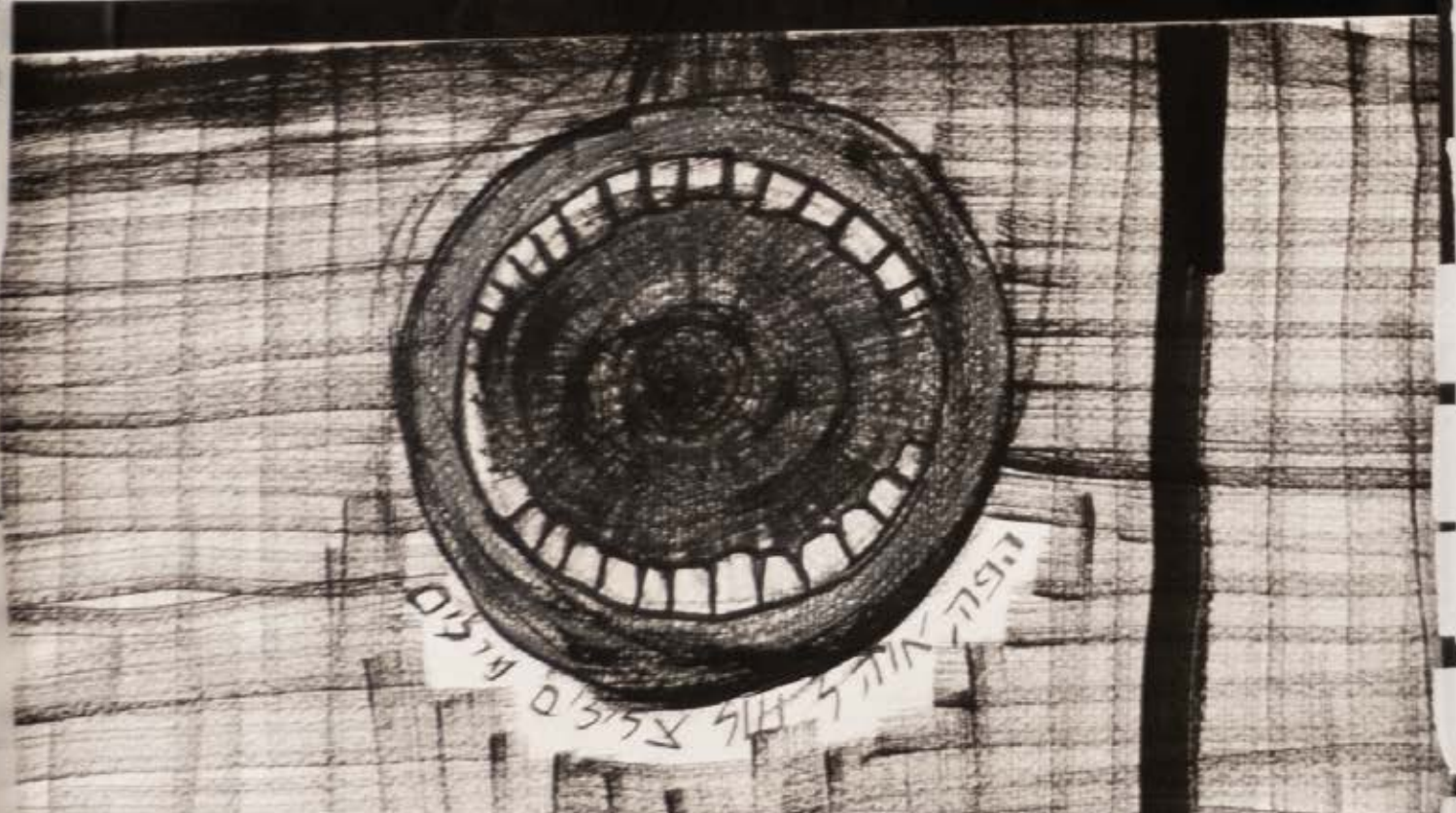
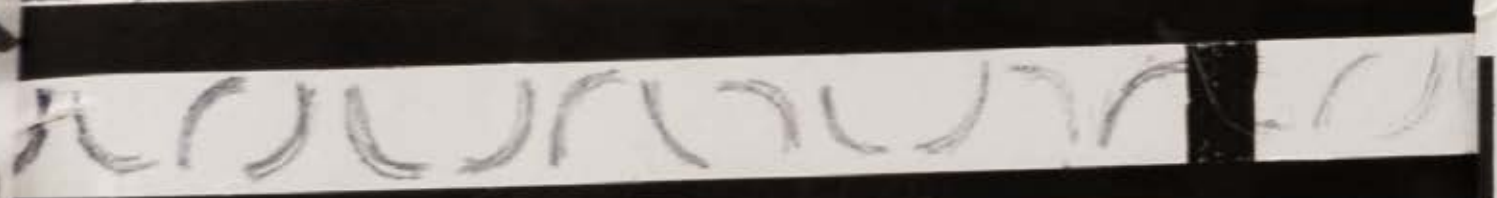
בגרת חיה מקס

אמנית פעולה חיה. עבודותיה מגיבות למציאות באופן ישיר ותופסות את מהות הפרפורמנס כתהליך וכצומת של פעולות ומערכות יחסים בסיטואציה משותפת לקהל ולאמן. עוסקת בפיתוח הפדגוגיה של פרפורמנס-ארט. מורה במוסררה, בית הספר לאמנות וחברה ובבית הספר לתיאטרון חזותי בירושלים.

נעמי יואלי

יוצרת עצמאית בתיאטרון. עוסקת במחקר ופיתוח של עבודות בינתחומיות כבמאית, דרמטורגית, בובנאית, פרפורמריט ומספרת סיפורים. עבודות הבמה שלה מהדהדות נרטיבים של זכרון פרטי וקולקטיבי בזיקה לשפת הטקס.

עברנו עזרה לרש
הלל הלל הרחוק
אנחנו אנחנו חתונה



TUDIO
& CO.
S.